

Використана література:

1. Баринов А. В. Развитие организации в конкурентной борьбе *Менеджмент в России и за рубежом*. 2010. № 6. С. 3–13.
2. Васильева З. А. Иерархия понятий конкурентоспособности субъектов рынка. *Маркетинг в России и за рубежом*. 2006. № 2. С. 83–90.
3. Захаров А. Н., Зокин А. А. Конкурентоспособность предприятия : сущность, методы оценки и механизмы увеличения. *Бизнес и банки*. 2004. № 1–2. С. 1 – 5.
4. Зулъкарнаев И. У., Ильясова Л. Р. Метод расчета интегральной конкурентоспособности промышленных, торговых и финансовых предприятий. *Маркетинг в России и за рубежом*. 2001. № 4 (24). С. 17–27.
5. Иванов Ю. Б., Орлов П. А., Иванова О. Ю. Конкурентні переваги підприємства : оцінка, формування та розвиток : монографія ; Нац. акад. наук Укр., н.-д. центр індустр. проблем розвитку. Х. : ИНЖЕК, 2008. 351 с.
6. Шевченко Л. С., Торкатюк В.И., Кизим Н.А., Шутенко А.Л Конкурентная диагностика фирмы : концепция, содержание, методы : монография. Х. : ИНЖЭК, 2008. 240 с.
7. Лепа Н. Н. Управление конкурентными преимуществами предприятия : монография. Донецк : ООО «Юго-Восток, Лтд» 2003. 296 с.
8. Маракулин М. В. Управление компромиссами как фактор конкурентоспособности компании. *Менеджмент в России и за рубежом*. 2003. № 4. С. 25 – 31.
9. Миронов М. Г. Ваша конкурентоспособность. М. : Альфа–Пресс, 2004. 160 с.
10. Павлова В. А. Конкурентоспроможність підприємства: оцінка та стратегія забезпечення. Дніпропетр. ун-т економіки та права. Дніпропетровськ : ДУЕП, 2006. 276 с.
11. Фатхутдінов Р. А., Осовська Г. В. Управління конкурентоздатністю організації : підручник / заг. ред. Осовська Г. В. К. : Кондор, 2009. 468 с.

Удосконалення механізму забезпечення спроможності об'єднаних територіальних громад в Україні

Матюха Я. В., здобувач вищої освіти 2 курсу спеціальності

«Адміністративний менеджмент», НФаУ

Озаровська А. В., к.н. з держ. упр., викладач кафедри менеджменту

та публічного адміністрування, НФаУ

avon726@gmail.com

Фінансові ресурси слід розглядати як один із надзвичайно важливих видів ресурсного забезпечення громади. А оскільки, насправді, можливостей отримання фінансових ресурсів в об'єднаній територіальній громаді (ОТГ) є досить багато, то виникає необхідність у класифікації їх джерел, визначенні особливостей, розгляду альтернативних джерел мобілізації ресурсів з урахуванням ряду обмежуючих факторів та можливих способів використання.

Для забезпечення потреб ОТГ можуть бути використані фінансові ресурси різних економічних агентів, зокрема, місцевих та центральних органів влади, приватних суб'єктів господарювання, фінансових установ та неурядових організацій, а також іноземних держав та міжнародних фінансових організацій. Фінансові ресурси можна класифікувати за різними критеріями: за територіальним походженням, регулярністю використання, економічним змістом, способом залучення. Більшість фінансових ресурсів має внутрішнє походження. Деякі ресурси (інвестиції, благодійна допомога) можуть бути водночас і внутрішніми, і зовнішніми. Досить довго для місцевих громад з-поміж зовнішніх ресурсів практично були доступні хіба що трансферти з державного бюджету.

Сьогодні визначено (частина четверта статті 67 Бюджетного кодексу), що бюджети об'єднаних територіальних громад:

1. Мають такі ж повноваження, як міста обласного значення;
2. Мають прямі міжбюджетні відносини з державним бюджетом.

Тобто, законом про державний бюджет на плановий рік бюджетам ОТГ затверджуються обсяги міжбюджетних трансфертів. Це – базова дотація, освітня субвенція, медична субвенція, інші субвенції та дотації, якщо є підстави для надання та отримання відповідних міжбюджетних трансфертів (статті 97, 99, 100, 102, 103–2, 103–4 і 108 Бюджетного кодексу).

ОТГ одержали доступ до інших зовнішніх фінансових ресурсів. Рада об'єднаної територіальної громади має право здійснювати місцеві запозичення до бюджету ОТГ – як місцеві, так і внутрішні, в тому числі шляхом отримання кредитів (позик) від міжнародних фінансових організацій. Запозичення здійснюються до бюджету розвитку і кошти спрямовуються на реалізацію інвестиційних програм (проектів), метою яких є розвиток комунальної інфраструктури, впровадження ресурсозберігаючих технологій, створення, приріст чи оновлення стратегічних об'єктів довготривалого користування або об'єктів, які забезпечують виконання завдань міських рад, спрямованих на задоволення інтересів населення їх громад.

У багатьох ОТГ, де є чимало невирішених проблем, тільки за рахунок внутрішніх фінансових ресурсів їх вирішити неможливо, тому варто задуматись про вихід на ринки запозичень, а також залучення інвестицій та інших ресурсів ззовні.

На сьогоднішній день серед усіх видів джерел фінансування місцевого розвитку за економічним змістом на практиці найчастіше вдаються до тих, з яких можна одержати певні кошти. Набагато рідше органи місцевої влади використовують механізм надання майна чи майнових прав, або ж спільну діяльність місцевих органів влади та суб'єктів господарювання, серед них і приватних (державно-приватне партнерство, інвестиційні проекти, інноваційні науково-технічні програми тощо).

Відмінністю останнього критерію класифікації фінансових ресурсів місцевого розвитку – спосіб залучення – є його комплексність, поєднання в собі інших критеріїв. За цим критерієм виокремлюють такі джерела фінансування місцевого соціально-економічного розвитку: бюджетні, інвестиційні, кредитні, грантові.

Використана література:

1. Бюджетний кодекс України : прийнятий 8 липня 2010 року № 2456-VI (зі змінами). *Відом. Верхов. Ради України*. 2010. № 50–51. Ст. 572.
2. Ткачук А., Дацишин М. Внутрішні та зовнішні ресурси для розвитку громади або Чому брак грошей не є первинною проблемою громади? (навчальний модуль). Київ : ІКЦ Легальний статус, 2016. 152 с
3. Джерела та механізми фінансування місцевого економічного розвитку : навч. посіб. / Авт. кол. : В. Мамонова, Н. Балдич, Н. Гринчук, Л. Чорній, К. Рубановський, М. Борода. Київ : Центр громадської експертизи. Проект «Місцевий економічний розвиток міст України», 2013. 176 с.

Особливості мотивації в системі публічного управління

Мінухіна Т. В., здобувач вищої освіти 2 курсу

за освітньо-професійною програмою «Адміністративний менеджмент»

Національного фармацевтичного університету

Зоїдзе Д. Р., к.е.н., доцент, доцент кафедри

менеджменту та публічного адміністрування, НФаУ

270214@ukr.net

Мотивація виступає універсальним психологічним фактором, що впливає на діяльність людини, в тому числі й управлінську. «Мотивацію людських ресурсів системи публічного управління можливо розглядати як систему заходів, що спрямовані на залучення, реалізацію, розвиток та утримання висококваліфікованих кадрів, а також вмотивування фахівців на розкриття прихованих здібностей з метою ефективного та результативного виконання ними своєї роботи» [1].

Являючи собою силу, що спонукає, та психологічне підґрунтя для здійснення тих чи інших дій, мотивація є предметом цілого класу мотиваційних теорій, як класичних, таких як теорії А. Маслоу, Ф. Герцберга, Д. Макгрегора, так і більш сучасних, зокрема, теорій самодетермінації й постановки цілей. Водночас забезпечення мотивації і розробка відповідної системи стимулювання праці визнається однією з найважливіших і універсальних функцій управління, яка є важливою для діяльності організацій будь-якого типу. З огляду на це, одним з головних напрямків в розвитку сучасної теорії мотивації є дослідження мотивації в робочому контексті. Так, найбільш важливими сучасними теоріями трудової мотивації, що зображають потреби інноваційної економіки і висококонкурентних ринків праці, можна вважати теорії самодетермінації і постановки цілей [2].

Теорія самодетермінації, зокрема, наголошує на важливості внутрішньої ініціативи при здійсненні трудової діяльності, а також усвідомлення власної компетенції як чинників внутрішньої мотивації працівника. Теорія постановки цілей, в свою чергу, стверджує, що більш важкі та конкретні цілі здійснюють найбільший мотивувальний вплив на працівника. Ці теорії мають загальний характер, формулюючи умови успішної трудової діяльності в сучасній